

1

Anouk voelde een lichte duw in haar rug en werd gedwongen om de kamer te betreden.

'Thomas, dit is fout.'

'Ts, dit is mijn afdeling en hier kan ik doen wat ik wil. Waarom zwijg jij niet gewoon? Neem plaats op die stoel.'

Aarzelend bleef ze staan, maar de plotse druk van zijn vingertoppen op haar schouders maakte dat ze opnieuw bewoog.

'Ik was toch duidelijk, of niet? Ga zitten.'

Haar blik was nu gefocust op één kant van de ruimte: ramen van muur tot muur en van vloer tot plafond.

'Thomas, iedereen kan je zien. Je zal er niet onderuit komen.'

'Anouk, sstt, zet je beter op de stoel en schuif je zitvlak onderuit.'

Ademen lukte haar niet meer. Haar keel voelde aan als grof schuurpapier. Oh, neen, help! Zijn handen omklemden nu haar bovenbenen.

'Noukie, relax, maak het jezelf comfortabel zou ik zeggen.'

Met haar linkerhand greep ze naar het bruin gelakte bureau naast haar, maar zijn hand was net een seconde sneller en viel boven op die van haar.

'Wil je graag voelen hoe dit meubelstuk onder je huid voelt?'

'Thomas, stop ermee! Onmiddellijk.'

Ze hoorde hem in de lach schieten, voelde hoe hij haar zachtjes over haar bovenarmen wreef en haar vervolgens voorzichtig uit de stoel rechtek.

'Sorry meid, kom hier. Noukie toch, ik was je maar wat aan het plagen. Dat weet jij toch evengoed, we kennen elkaar al zolang.'

'Goh, Thomas, ik weet niet hoor. Jij kan toch een goed stukje toneel spelen.'

'Oké, nu terug naar de zaken van de dag. Wat vind je van dit kantoor? Nu nog wel even van meneer Verbeek, maar binnenkort van...'

'Thomas, niet zeggen, want je laat mij watertanden. Het duurt nog weken vooraleer meneer Verbeek op pensioen gaat en zowel jij alsook ik weten nog steeds niet wie hem mag opvolgen.'

'Ik ben er zeker van dat jij die promotie zal krijgen. Je hebt er drie jaar lang zo hard voor gestudeerd, dat ontging meneer Jacobs, onze grote baas, ook niet hoor.'

Ze legde haar wijsvinger tegen zijn mond, draaide haar hoofd richting de deur en versteeft bij het horen van de naderende stemmen. Ohohw, wat nu? Ze mochten hier immers niet onuitgenodigd aanwezig zijn.

'Thomas...'

'Maak ruzie, verhef je stem tegen mij en loop het kantoor uit. De rest regel ik wel voor ons.'

Jack beseftte dat hij weeral te laat ging komen op zijn wekelijkse afspraak en ook al wist hij verdomd goed dat zijn maat Nathan absoluut niet met laatkomers overweg kon, toch had hij nog nooit een manier gevonden om deze slechte gewoonte bij zichzelf af te leren. Hij nam met een soepele behendigheid het stuur van zijn terreinwagen in zijn linkerhand vast, draaide de parking van het gemeentelijk park op en bracht zijn truck tot stilstand naast de Jeep van Nathan. Bij het openen van het portier kwamen de geluiden van spelende kinderstemmen hem al tegemoet. In de verte zag hij Nathan, die steeds met dezelfde korte verplaatsingen heen en weer ijsbeerde over het basketbalplein. Oké, de weerman mocht deze ochtend dan wel gemeld hebben dat we vandaag een mooie lentedag mochten verwachten, maar wanneer hij naar Nathans gezicht keek, had hij net de donderwolken van gisteren teruggevonden. Hij blies eens goed uit, nam een grote hap verse lentelucht in zijn longen en begaf zich vol goede moed naar het veldje.

'Jack, eindelijk! Toch nog voor vandaag? Wanneer ga jij nu eens leren om ergens op tijd te komen?'

'Nathan, kalm jongen. Je zo druk maken is niet goed voor je tikker hoor. Trouwens, ik zie Dane toch ook nog niet?'

'Nog straffer. Jullie wonen samen en jullie kunnen je geen van beiden aan een afgesproken uur houden.'

Dane was inderdaad een tijdje voor hem vertrokken, dus waar hing die nu weer uit?

'Nathan, komaan, niet beginnen zeveren hé, terwijl wij wachten kunnen we toch al een balletje gooien, niet? Ja, toch? Kom, smijt die basketbal maar.'

Hij kon zich nog net op tijd bukken om de bal te ontwijken die Nathan met al zijn brute fors naar hem smeed.

'Oké, je wil mij precies graag iets duidelijk maken? Ik heb het begrepen. Ga jij nu maar schuilen, want zodra ik de basketbal uit die stekelige bosjes heb gevestig krijg je hem zo fel naar je kop terug gesmeten dat je dagen later nog steeds met hoofdpijn zal rondlopen.'

Binnensmonds vloekend en voorzichtig stapte hij de braamstruiken in. Hij probeerde de venijnige doornen ervan te ontwijken en precies op het ogenblik dat hij met de tip van zijn rechterschoen de bal raakte, bracht geritsel en beweging in de bossen hem bijna uit zijn balans. Zijn ogen scanden vluchtig het bosgedeelte. De toppen van de groene planten verderop zwiëpten nog steeds heen en weer. Hij zette zich schrap voor de waarschijnlijk grote hond die zo dadelijk tegen hem ging opspringen, maar alles wat hij waarnam was... Een konijntje dat weghuppelde. Hij bleef even perplex staan gapen, want dat zoiets kleins zoiets groots kon laten bewegen vond zelfs hij te gek voor woorden. Met een lach op zijn gezicht hield hij de bal stevig onder zijn voetzool en rolde hem het grasveld op. Na het afkloppen van zijn korte broek en T-shirt, nam hij de basketbal in zijn beide handen, zwaaide zijn armen achter zijn hoofd en katapulteerde de bal met een felle kracht naar Nathan, maar te laat merkte hij Dane op, die blijkbaar ineens achter zijn maat stond en gefascineerd de andere richting uitkeek.

'Dane! Pas op! Bal!'

De buiklanding van zijn vriend deed hem bijna in zijn broek doen van het lachen.

'Jack, smeerlap, dat scheelde maar een haar!'

'Sorry! Hij was voor Nathan bedoeld.'

Het kraken van de takken achter hem maakte dat hij ogenblikkelijk ophield met lachen. De spieren rond zijn ruggengraat werden kort samengespannen. Hij draaide zich vliegensvlug om, staarde

nogmaals naar het bosgebied, maar ook deze keer zag hij niets. Hij schudde zijn rug- en nekspieren los, keerde zich langzaam weer om, maar kon de neiging om nog eens achterom te kijken niet onderdrukken.